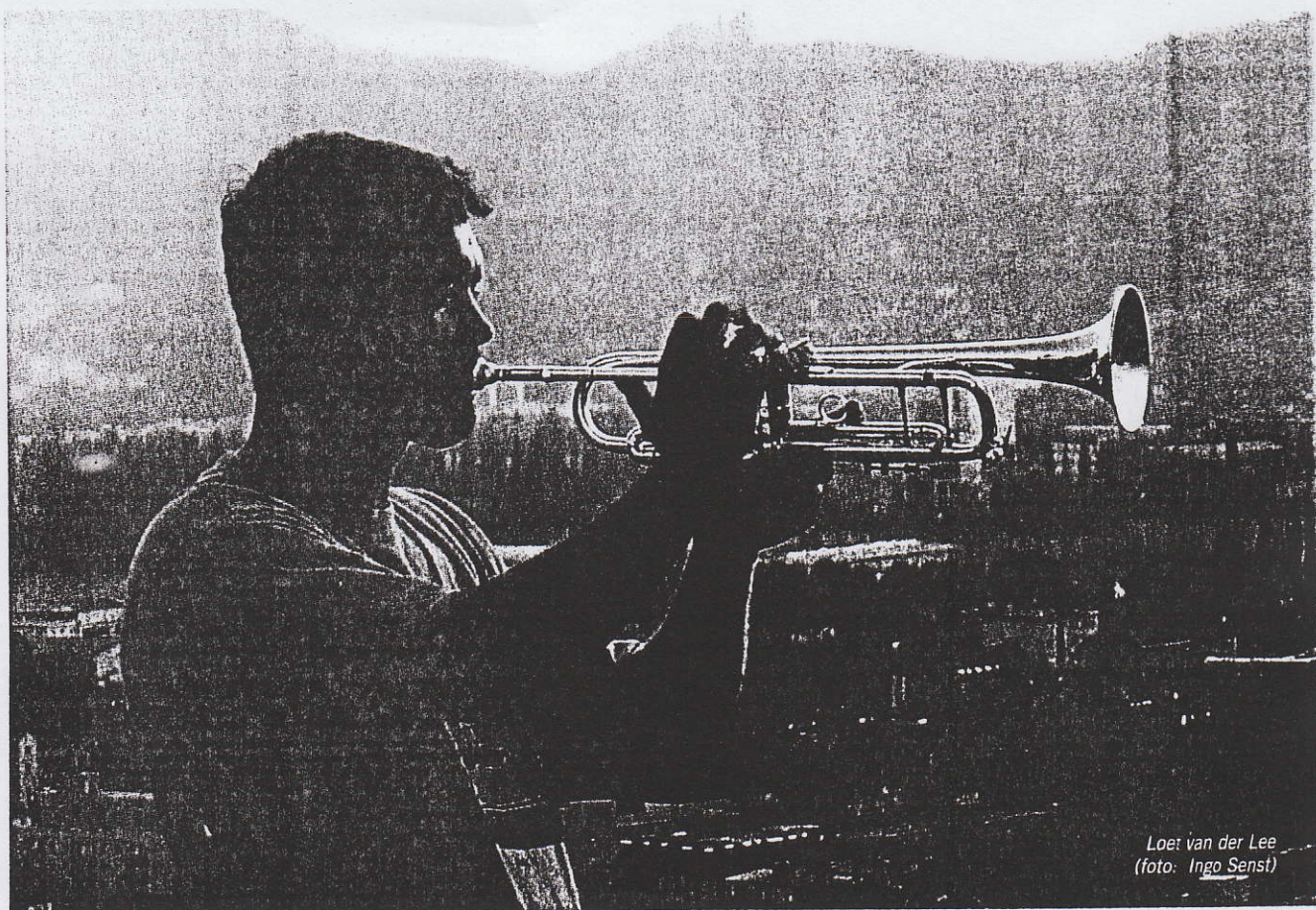

Ik ben een jazzmuzikant

Loet van der Lee
(foto: Ingo Senst)

Cool

Vrijdag 25 november 2005 is een memorabele dag want op deze dag ontstaat er de grootste verkeerschaos ooit in Nederland. Door de plotseling winterse omstandigheden gaat de ochtendspits naadloos over in de avondspits. De sneeuwchaos beperkt zich tot een deel van Nederland. Noord-Holland heeft gewoon wat regen. Ik rij die avond in 25 minuten vanuit Krommenie naar Amstelveen want daar speelt de populaire 'New Cool Collective Bigband' en ik ben een van de trompettisten. Al voor de deur zie ik dat het goed gaat

met de band. Voor deze, door Arrow FM gesponsorde, avond staat veel jong publiek ongeduldig in de kou te wachten om binnen gelaten te worden. Ik heb de laatste tijd maar weinig meegedaan en als ik backstage arriveer is het leuk om al die muzikanten weer eens terug te zien. De bandleden doen de naam van de band eer aan. Iedereen is cool, altsaxofonist en bandleider Benjamin Herman voorop. Er zijn veel invallers waaronder ikzelf. We zien nieuwe talenten als drummer Joost Kroon, de piepjonge altsaxofonist Ben van Gelder, tenorsaxofonist Tineke Postma en de ongelofelijk

getalenteerde trompettist Rick Mol. Iedereen speelt met een enorme energie en het publiek vreet de als pop verkochte jazz / brazil / boogaloo als zoete broodjes. Omdat ik het al zo lang meemaakt lijkt de band na al die jaren geïnstitutionaliseerd. Niks ten nadele want de New Cool Collective blijft super hip.

John, Hein en Karel

De volgende dag is er een concert in Theater de Parade te Den Bosch. Ik replaceer trompettist Jan Wessels en kort daarvoor heb ik middels 'file

sharing' de MP3's van hem gekregen en de bladmuziek als PDF-files. Dat werkt dus erg goed. Mijn bijdrage in 'Two Portraits of Chet Baker', met als hoofdartiest zangeres Fay Claassen, beperkt zich tot het tweede deel waarbij we 5 stukken spelen uit het latere leven van Chet Baker. Het trio is de grote traktatie. We spelen met John Engels op drums. Dankzij de chauffeurskunsten van John en ondanks de weersomstandigheden komen we ruim op tijd aan. Mijn eerste muzikale kennismaking in kleine bezetting met bassist Hein van de Gein is fantastisch. Aangevuld met pianist Karel Boehlee wordt je gedwongen om solo's weloverwogen te plaatsen en lijnen af te werken. Er wordt transparant gespeeld waardoor je de kans krijgt om een eigen bijdrage in te voegen die ondersteund wordt door de muzikanten om je heen. Het publiek ademt mee en lijkt zich betrokken te voelen bij een uniek muzikaal momentum. Heerlijk!

Oerkracht

Zondagmiddag 27 november is mijn eigen 'Holland Bigband' aan de beurt. We spelen op het kleine 'Nog Meer Jazz Festival' in Nieuw Vennep. Ik ben al vroeg in de weer met setlijsten, speelplannen en technische gegevens. Alle bandstands gaan in mijn auto en ik rij extra vroeg naar een horecacomplex, de 'De Rustende Jager' genaamd. Een uur voor aanvang blijkt dat de eerste trompettist zijn map thuis in Zwolle heeft laten liggen. De trompettist Gerard Kleijn moet als een speer op pad om reservepartijen uit mijn archief te halen. Het geeft stress met de eigenaar maar met 20 minuten vertraging kan het concert met gastzangeres Lydia van Dam alsnog van start gaan. De Holland Bigband laat zich niet storen door de gebrekkige uitversterking en overdondert de zaal met zijn jazzshow. Iedereen speelt omdat het leuk is en daar komt een oerkracht vandaan die lading geeft aan de tuttie's en de individuele solo's. Dit festival is een opwarmertje voor zijn grote broer 'Meerjazz' in Hoofddorp waar de Holland Bigband in mei 2006 ook een concert zal verzorgen, dan met gastsolist James Morrison, de Australische multi-instrumentalist. Moe kom ik tegen negenen thuis. De alcoholcontrole voorbij drink ik een whisky en bezin me op de komende week. Het zal druk worden dat is zeker.

Afgebrand

Ik heb spijt van de klus de nacht ervoor als ik slechts drie uur slaap op vrijdagochtend 2 december om vijf uur 's ochtends op weg ga naar Amsterdam waar ik zangeres Myrthe Buis en trombonist Mathias Konrad moet oppikken. Na twee uurtjes rijden arriveren we in Bottrop (Duitsland) bij de afgesproken carpoolplaats. Deze blijkt er niet meer te zijn en de bus is laat. Daarom nemen we samen met onze inmiddels gearriveerde andere collega's stelling in een nabij-

gelegen benzinstation. Het is koud en de eigenaar lijkt blij verrast. De koffie gaat hard en het is opmerkelijk dat niemand klaagt terwijl we toch drie kwartier tussen de prikkelende lectuur, worsten en chocolade moeten doorbrengen. De touringcar arriveert met 50 minuten vertraging en met gepaste angst laten we onze privé auto's daar achter. Helaas zijn er enkele malen eerder schades gemaakt. Het is zelfs al eens gebeurd dat de trombonist van het orkest bij terugkomst van een lange toer zijn auto niet meer terugzag maar slechts een zwarte vlek op het asfalt. Zijn auto was afgebrand en weggesleept.

Glühwein

We gaan vandaag naar Halle. Dat is nog ongeveer 640 kilometer rijden en ligt in het voormalige Oost-Duitsland in de regio ten oosten van Berlijn. Deze afstand betekent dat ik kan slapen en dat doe ik dan ook. In Halle moeten we repeteren want de kersteditie van het programma begint juist vandaag. Eerst is er nog even tijd om door de 'Altstadt' te lopen. In Nederland is er in deze periode alle aandacht voor het sinterklaasfeest maar in Duitsland staat het kerstgevoel langdurig centraal. Ze weten dat goed te brengen met grote markten, veel hete glühwein, worsten, taarten en een overdaad aan mooie handgemaakte sierdingetjes. De muziek klinkt overal en zelfs de zigeuners met pony's voor een ritje ontbreken niet. Ondanks de commerciële achtergrond bevalt deze opzet me beter dan de sinterklaasroes die momenteel Nederland overheerst. Tijdens de repetitie komen kerstliedjes in sneltreinvaart voorbij waarbij de arrangementen van de Duitse arrangeur Jörg Achim Keller als altijd fantastisch blijken te werken. We spelen in de 'Konzerthalle Ulrichskirche', een kerk die tevens als concertzaal dienst doet. Een klassieke galmbak dus. Het concert verloopt prima maar als ik die avond na een slordige 21 uur in touw in het Intercity-hotel eindelijk in mijn bedje lig bereken ik wat gelaten dat ik 8 euro bruto per uur verdiend heb. Bravo, Hoera!

Polen

Zaterdag 3 december hoeven we gelukkig niet al te vroeg op want het is slechts 240 kilometer rijden naar Frankfurt an der Oder. Deze klassiek Oost-Duitse stad is mooi gelegen aan de Poolse grens en ademt een sfeer van wederopbouw uit. Her en der wordt gewerkt aan nieuwe gebouwen tegen een achtergrond van verval en troosteloosheid. We arriveren tegen een uur of twee in het

hotel. In de bus heb ik non-stop gewerkt aan de laptop en ik besluit dan ook een wandeling te gaan maken. Eenvoudig naar beneden lopend beland ik bij de rivier de Oder en het blijkt een

breed uitgewaaierte mooie rivier te zijn. Tot mijn verbazing ligt er een enorm eiland in de bocht van de rivier en via een brug mag ik er op. Het blijkt Pools grondgebied want ik passeer de grenspalen. Heerlijk loop ik er een uur lang rond en geniet van een prachtig natuurfenomeen. Aan de overkant van de rivier gaan de Poolse vissers rustig hun gang en in de hectiek van mijn dag is dit een oase van rust. We spelen die avond hartstikke goed en drinken ons het bed in.

Worst en patat

Dat slapen was een goed idee want de zondag is een drukke dag. We rijden in enkele uren naar het vlakbij gelegen Strausberg en spelen daar in de 'Club Am See' wat zoveel betekent als aula aan een meer. Aan het theater ligt een Chinese uitspanning die slechts buffet serveert. We besluiten te gaan eten omdat de show al om 4 uur begint en we daarna immers naar huis moeten rijden. Na het concert van 2 uren kunnen we nog net een sandwich scoren voor we de bus in gaan om de terugreis te aanvaarden. Het is een lange rit van 600 kilometer naar Bottrop en na vier en een half uur bussen vind ik mijzelf terug in een desolate tankstationrestaurant. Ik kies voor worst en patat en blijf me verbazen over dit soort uitspanningen en de mensen die er werken. Enkele uren later blijkt mijn auto onbeschadigd en als ik om 05.30 uur thuis aankom liggen er nog wat papierresten van een onstuimige sinterklaasviering die ik helaas gemist heb. Ik moet per se 'chillen' met een glas Glan McGregor en stap om 6 uur mijn bed in. Daar heb ik spijt van want mijn dochter wordt om 08.00 uur wakker en heeft mij direct nodig. Ik ben een jazzmuzikant!

Loet van der Lee
Krommenie, 28 december 2005